

Slnko veselo žiarilo vysoko na oblohe a sálajúce pásy lúčov sa lámali o vodnú hladinu. Lampička na jeho čele začínala blikotať a slabnúť, čoskoro bude musieť vymeniť baterky. Nič to, aj tak už bol takmer hotový.

Martin pohľadom kĺzal po dlhých zberných lanách obrastených riasami a mušľami, pripomínajúcich stĺporadie v tmavej morskej záhrade. Po chvíli konečne doplával k poslednej kotve a niekoľkokrát silno potiahol za lano, aby sa uistil, že stále pevne drží. Vyzeralo neporušené, nikde ani náznak poškodenia.

Zdalo sa, že všetko je v poriadku.

Obrátil sa, kopol plutvami a zamieril k lanu, ktoré spočívalo na dne a spájalo sústavu zberných lán, priviazanú na jeho jednom konci, s pobrežným mólom na druhom. Začínalo mu byť poriadne zima, ruky a chrbát si už necítil hodnú chvíľu, no teraz mu už trpol celý trup. Bol premrznutý na kosť a tuhý ako kus mŕtveho mäsa.

O tomto čase, v januári, sa toho v mori veľa nedialo. Sem-tam zahliadol malého, osamelého kraba, ktorý sa pred ním rýchlo ukryl v piesku, alebo platesu, ktorá nehybne spočívala na dne a čakala na lepšie časy, no väčšinou bola taká zima, že morský život celkom utíchol.

Neskorá jeseň a prvé týždne zimy však boli celkom iné. V období, keď už letné riasy celkom zmizli, no skôr než prišiel skutočný mráz a voda bola priezračne jasná, život v hĺbinách naplno pulzoval.

A práve vtedy, keď obloha stemnela a lejak, prehánky a búrky bičovali krajinu, vtedy sa najradšej pohrúžil do ticha a pokoja, ktoré vládli pod hladinou. Vtedy sa do vody ponáral len tak pre radosť.

Bola to preňho najlepšia forma odpočinku. Bez tiaže splývať v mori a objavovať svet kúsok po kúsku, len do tej miery, kam dosiahlo svetlo baterky. Všetko ostatné zmizlo. Ten pocit bol jedinečný a nedal sa porovnať s potápaním v tropických vodách s viditeľnosťou dvadsať metrov každým smerom. Tu vládla tma, blízkosť a dôležitý bol každý detail.

Najbližšie pri hladine plávali medúzy a malé, priesvitné rebrovky, ktoré žiarili v pestrofarebných odleskoch, keď na ne zasvietil baterkou. A aj prhlivé tanierovky s hrozivými metrovými chápadlami, zdravé a silné, celkom vo svojom živle, na rozdiel od polomŕtvych, potrhaných chudencov, ktoré obvykle vídať v lete na pláži. Musel si na ne dávať dobrý pozor. Dobré sa pamätal, ako sa mu raz chápadlá zachytili o dýchací regulátor a vrchná pera mu tak napuchla, že by ho ani vlastná mama nespoznala.

V temných hĺbinách sa mu ukázali bytosti, ktoré by v slnečnom svetle nikdy nevidel. Malé chobotničky, ktoré menili farbu, keď sa cítili ohrozené, homáre, ktoré povyliezali zo svojich úkrytov, krevety, raky pustovníky, či kraby schopné vytvoriť si dokonalú kamufláž. Vedeli sa pred jeho zrakom šikovne skrývať a musel dávať dobrý pozor na každúčký pohyb či odraz svetla jeho baterky v malých čiernych očkách.

Plával pod hladinou, pohľadom sledoval stenu z koralov a fúzonôžok, keď ho odrazu premkol pocit, že ho čosi pozoruje. Obrátil sa a zbadal veľkú bielo-modrú medúzu. Vznášala sa pred ním a vyzerala ako duch, alebo prerastený šampiňón, či ako atómový hríb.

Vtedy si uvedomil, že nie je jediný, kto tu pozoruje okolie. Zo všetkých strán ho sledovali organizmy, ktoré okolo neho preplávali, alebo ležali ukryté pod kameňmi či v piesku, a ktorým sa podarilo schovať sa pred jeho zrakom a svetlom jeho baterky.

Kužeľ svetla spočinul na stene móla.

Stačilo párkrát kopnúť nohami a bol pri brehu. Pomaly vyplával na hladinu a chytil sa rebríka. Vyzul si plutvy, vyhodil ich na mólo a vyliezol po rebríku. Bol pevný a kvalitný, investoval niekoľko tisícok, aby uniesol celú jeho váhu, keď mal na sebe plný výstroj.

Vybral si z úst regulátor, uvoľnil všetky hadičky, zložil si tlakovú fľašu a celý výstroj naložil na ručný vozík čakajúci na brehu. Potom ho chytil za rúčky a ťažkými krokmi ho tlačil smerom k svojmu pickupu. Celé telo mal stuhnuté a cítil sa asi tak agilne ako korytnačka na chrbte.

Vyzliekol si neoprén, naložil výstroj do auta, vykašľal chlad z pľúc a zviezol sa na preliačené sedadlo vodiča. Zapol motor, nalial si kávu z termosky, horúcu šálku zovrel oboma rukami a nechal ich pomaly rozmŕzať.

Zdalo sa, že všetko je v poriadku.

Už sa to skončilo a odteraz bude všetko tak, ako má byť.
Aspoň sa tomu snažil uveriť.

O pätnásť minút Martin belavými hánkami zovrel volant a vyšiel na cestu.

Keď opustil rybársku kôľňu a prešiel krížom cez pozemok patriaci bratom, nikde nevidel ani nohy.

Žiadne nepriateľské pohľady, aspoň si žiadne nevšimol. Napriek tomu ich však cítil, prebodávali ho z každej strany. Prichádzali z domu, zo stodoly, z každého stroja nehybne stojaceho na parkovisku.

Tie ich pohľady, pohľady plné potláčaného hnevu.

Vedel, že tam sú. Dnes ich síce nevidel, no boli tam.

Premýšľal, čo všetko by mohli s Adamom podniknúť počas tých troch dní, keď spolu budú sami. Možno by si v sobotu mohli urobiť výlet do Göteborgu a navštíviť Slottskogenskú zoo. To by sa Adamovi páčilo, najmä keby so sebou zobrali aj jeho kamaráta Vilgota. Zajtra mal v každom prípade v pláne dať do poriadku kôľňu a záhradu. Malo byť pár stupňov pod nulou a oblačno. Krásne počasie ho teda nečakalo, no vždy lepšie ako snehová búrka, ktorá sa naposledy prehnala krajinou, zasypala cesty a odrezala ich od sveta, takže celý víkend strávili zavretí doma. Zajtra, keď Alexandra s Nellie odídu, vezme Adama k vode a strávia spolu pokojný, príjemný deň.

O dvadsať minút neskôr odbočil na štrkovú príjazdovú cestu vedúcu k budove škôlky. Stála na brehu mora, len kúsok od pláže a vždy keď ju zbadal, premklo ho znepokojenie nad tým, čo všetko by sa mohlo stať, no pochmúrne obavy rýchlo vystriedala myšlienka, že je to najkrajšia škôlka v celom Švédsku. Občas mu napadlo, že nekonečná príroda, večnosť, ktorej boli tieto deti denno-denne súčasťou, z nich určitým spôsobom musia spraviť dobrých ľudí, aj keď vzápätí sám seba presviedčal, že je to hlúposť.

Deti sedeli na níkoch rozmiestnených do štvorca okolo ohniska a opekali si klobásky. Martin zaparkoval a pohľadom hľadal svojho syna. Napokon zbadal známy modrý overal a plavú šticu. Chvíľu zostal nehybne sedieť v aute

a hľadel na Adama, ktorý si ho zatiaľ nevšimol. Práve teraz žil vo svojom vlastnom svete, vo svete, ktorý sa mu otvoril, keď nebol so svojimi rodičmi. Bolo fascinujúce, úžasné a trochu desivé sledovať, že dokáže existovať aj bez nich. Teraz si do úst vložil posledný kúsok klobásky, vzal si obrúsok a utrel si ústa.

Rozkošné, namosúrené ústočká, okrúhle, mäkké líca. Oči všetkému otvorené dokorán až do momentu, kým nezaregistrovali niečo, na čo neboli zvyknuté, alebo niečo, čo sa im nepáčilo. Väčšinou sa to týkalo Mulleho, jeho handrovej bábiky. Napríklad, keď ho zabudli doma a nemohli sa poňho vrátiť, alebo keď sa Mulle nepekne zachoval k inej bábike, či plyšovému macíkovi a neuvedomil si, že sa má ospravedlniť. Všetky trápenia a radosti v jeho živote sa takmer vždy točili okolo jeho hračiek.

Martin posunul sedadlo dozadu a vyzliekol si teplé funkčné spodky. Potom si natiahol džínsy, obliekol si tričko a vystúpil z auta. Keď zabuchol dvere, Adam zdvihol zrak.

„Ocko!“ zvolal, vstal a s vystretými rúčkami sa rozbehol k Martinovi.

„Ahoj, synček,“ odvetil Martin s úsmevom a kľakol si k nemu.

Spojili sa v dlhom objatí voňajúcom po opečenej klobáske a Martin cítil, ako sa všetok nepokoj rozplynul a napokon celkom zmizol.

„Bež si sadnúť do auta. Ja ti zatiaľ zabehnem po veci a poviem, že zajtra neprídeš.“

Keď vyšli na diaľnicu, začalo sa stmievať. Adam sedel tvárou k Martinovi v obrátenej detskej sedačke a snažil sa poskladať papierové lietadielko. Ozvalo sa pípnutie esemesky.

Kúpiš cestou pukance? Napísala Alexandra a pripojila veľké srdiečko.

Martin sa usmial a poslal jej bozkávajúceho smajlíka.

Malé potraviny stáli hneď pri ceste a väčšinu zákazníkov tvorili obyvatelia mestečka Henán, ktorí sa chceli vyhnúť preplnenému supermarketu v centre. Ponúkali prevažne základný tovar a v jednom kúte stál automat na kávu spolu so stolíkom a niekoľkými stoličkami.

Vždy sa tu našiel niekto, s kým sa dalo prehodiť zopár slov. Preberali sa najmä výsledky dostihov a futbalových zápasov a práve pri tomto stolíku zvykol Adam sedávať a čakať na otca. Občas mu nejaká milá pani alebo deduško darovali lízanku či karamelku.

„Počkaj tu, hneď prídem,“ prikázal Martin a sledoval, ako sa Adam bez slova obrátil a rozbehol sa k svojmu zvyčajnému miestu na prútenej stoličke. Martin rýchlo poukladal svoj nákup do košíka a zamieril k pokladni.

Postavil sa do radu a vrhol pohľad k Adamovi, ktorý stále sedel na svojej stoličke s Lisou na kolenách. Lisa, malý pekinský palácový psík, patrila staršej panej, ktorú tu občas stretli. Martin sa usmial a v duchu si povzdychol. Vedel totiž, čo bude nasledovať. Adam nebude celý víkend hovoriť o ničom inom len o Lise. Akú má jemnú sršť, ako rád sa s ňou hrá. Nemohli by aj jemu kúpiť takého psíka? Ak áno, tak kedy? Na štvrté narodeniny? Alebo keď oslávi piate? Mohol by mu potom sám vybrať meno?

Keď Martin dokončil nákup, Lisa už bola na ceste domov a nahradila ju škatuľka s cukríkmi.

„Pozri, čo mám!“ zvolal Adam spokojne a zahrkal papierovou škatuľkou.

Za Adamom sedel obézny šesťdesiatnik v teplákovvej súprave. Martin ho tu nikdy predtým nevidel. Muž sa oprel o paličku, žmurkol naňho a chrapľavým hlasom vyriekol: „Doprajte mu, veď víkend je už za dverami.“

Keď sa Martin s Adamom vrátili domov, Alexandra sedela na kuchynskej lavici s Nellie v náručí a triedila poštu. Popoludňajšie šero nahradilo svetlo nástennej lampy a dvoch zapálených sviečok. Z rádia zneli správy a kuchyňou sa niesla vôňa parmezánu. Na sporáku stál hrniec plný rizota.

„Nebodaj si...?“ Martin prekvapene zvolal.

„Nemusíš sa tváriť tak šokovane,“ odfrkla naoko dočknutá Alexandra.

Martin si vyzliekol bundu a zavesil ju do chodby, zatiaľ čo Adam sa rozbehol k mame, objal ju a pochválil sa papierovým lietadielkom a cukríkmi.

„Vieš, čo sme si povedali o cukríkoch,“ zašomrala Alexandra, ktorej výchovné metódy boli podstatne prísnejšie než Martinove.

„Dostal som ich od jedného uja.“

„Sladkosti sa smú jesť len v sobotu.“

„Kedy bude sobota?“

„Pozajtra.“

„Ale potom ich všetky zjem,“ odvetil víťazoslávne. Vzápätí pokrčil obočie a pozrel na svoju sestru, ktorá zaspala Alexandre na prsiach.

„Nellie spí,“ vyhlásil a pohladkal ju po líci.

„Áno, máš pravdu,“ zašepkala Alexandra. „Ale teraz ju nebuď.“

Alexandra vstala a vložila dcérku do starej kolísky, ktorá stála v kúte kuchyne. Spával v nej už Martinov otec a neskôr aj Martin.

Vrátila sa k Adamovi posadila si ho na kolená. Martin sa k nej naklonil a pobožkal ju na ústa.

„Ako to šlo?“ spýtala sa.

Martin v jej hlase začul úzkosť. Podišiel k chladničke a spýtal sa: „Dáš si pivo?“

„Rada,“ odvetila Alexandra. „V televízii vraveli, že pivo je pre dojčiacu matku mimoriadne prospešné.“

„Naozaj?“ Martin prekvapene zdvihol obočie.

„Ale možno som len zle počula,“ pokrčila plecami s nevinným výrazom v tvári.

Martin nalial penivý porter do dvoch vysokých pohárov a jeden pred ňu postavil na stôl. Potom sa posadil na stoličku oproti. Zahľadel sa von oknom a sledoval ružový západ slnka, ktorý rozžiaril večernú oblohu. Napriek Alexandrinmu veselému tónu cítil, že je napätá a čaká na odpoveď.

„Vyzerá to dobre,“ oznámil. „Nič podozrivé som ne našiel.“

Rukou si vošiel do tmavých, ježatých vlasov, zviezol sa po strnisku a zamyslene sa poškrabal po brade. Potom pokrútil hlavou.

„Myslím, že nie je dôvod robiť si starosti.“ Hlas mal jasný a pevný, akoby sa práve rozhodol, že svojim slovám verí. „Naozaj som presvedčený, že sa to skončilo.“

Alexandra zdvihla svoj pohár a ponorila pery do peny.

„Dúfam, že máš pravdu,“ odvetila.

SUSANNE
JANSSON

ZIMNÁ VODA

Zo švédskeho originálu *Vintervatten*, ktorý prvýkrát vydalo
vydavateľstvo Wahlström and Widstrand v roku 2020,
preložila Katarína Uhríková

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2021
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 320

Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Grafický návrh obálky Shawna Dermer

Sadzba Lubomír Kuba

Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Prvé slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA